

[Viggo Starcke.]

rationaliseringsekspertes indenfor det civile liv, og vil han om fornødent sørge for, at rationaliseringen bliver gennemført? — for ellers er en udvidelse af tjenestetiden til 18 måneder både meningsløs og uforvarselig.

I det amerikanske blad „Newsweek“ for i forgårs står der en artikel om våbenhjælp og økonomisk hjælp, hvor der nævnes nogle interessante tal. Der nævnes, at Amerika yder 5 milliarder dollars i hjælp til Europa, og at de europæiske lande bruger disse midler, men at man ikke helt har nogen garanti for, at det altsammen kommer en forøgelse af forsvaret tilgode, idet mange af disse lande fører en subsidiepolitik til at holde priserne på fødemidler nede eller gøre klæder og fodtøj billigere, dyre tilskudsordninger af den ene eller anden art. De bruger det måske til en udbygning af den sociale lovgivning, til at betale underskud på de offentlige budgetter og til at betale underskud af de nationaliserede eller offentlige virksomheder. Det gøres gældende, at hvis Amerika yder hjælp uden at stille betingelser, risikerer Amerika at yde hjælpen uden at få de fornødne resultater til gengæld. På den anden side, hvis Amerika vil yde hjælp og stiller betingelser, så vil Amerika risikere at fremkalde modvilje og modstand. Se, derigennem opstår spørgsmålet, hvilke krav de, der yder hjælp til andre, kan stille. Der mener vi fra vor side, at hvis et land indenfor Atlantpagten forøger sine restriktioner og forøger sin told, er det ikke bare et privat skridt for det enkelte land, men det er i virkeligheden et uvenskabeligt, uneutralt skridt overfor andre lande, og hvis Amerika vil sætte ind på det punkt, ville Amerika stå stærkt. Det var jo det standpunkt, Amerika havde lagt sig på, dengang Marshallhjælpen var til diskussion og behandling, men Amerika står selv moralsk uhyre svagt, fordi Amerika selv har sine store prohibitive toldsatser og derfor selv er angribeligt og ikke er i stand til at rejse kravet overfor andre.

Det gøres gældende i denne artikel i „Newsweek“, at hvis man tager Storbritannien, Frankrig, Italien, Beneluxlandene, Grækenland, Tyrkiet, Danmark, Norge og Island og tager deres samlede nationalprodukt, så bliver det ca. 128 milliarder dollars. Samtlige disse europæiske lande indenfor NATO-organisationen bruger til statsudgifter 30 milliarder dollars, og heraf bruges til forsvaret 8,6 milliarder dollars. Det betyder, at disse europæiske lande bruger ca. 30 pct. af deres statsudgifter til forsvaret og ca. 7 pct. i gennemsnit af deres nationalprodukt eller nationalindkomst til forsvaret.

Ser man på forholdet i Amerika og sammenligner det med de europæiske forhold, vil man se, at Amerika om året bruger 47 milliarder dollars til forsvaret, bortset fra den hjælp, der ydes de europæiske lande. Disse 47 milliarder dollars svarer i Amerika til 14 pct. af nationalproduktet, hvor Europa kun bruger 7 pct., og de svarer til 68 pct. af de amerikanske statsudgifter, hvor Europa kun bruger 30 pct. Deroverfor kan man sige: ja, men amerikanerne har så godt råd, for selvom de har disse store udgifter, har de alligevel højere levedod end vi andre. Det viser eet af to. Enten er en amerikaner i gennemsnit meget dygtigere end en europæer, eller også har han i organisationen af sit sociale livs- og produktionssystem en bedre organisation end den, vi har. Her vil jeg gerne pege på dette, at i Amerika eksisterer der etableringsfrihed for ungdommen. Ungdommen har en mulighed for at få sin egen virksomhed, for at få foden under eget bord. Det er der ikke meget af den europæiske ungdom, der har i dag. I Amerika er der indenfor De Forenede Staters ... (*Hans Thyge Jacobsen*: Der er lærermangel!).

Formanden: Jeg må bede det ærede medlem om ikke at afbryde.

Viggo Starcke: I Amerika er der indenfor det samlede område fri konkurrence, og i Amerika spiller socialismen en meget ringe rolle. De har frihandel indadtil, selvom de ikke har frihandel udadtil. Det er på mange områder et frit land, selvom friheden ikke er fuldkommen, fordi en amerikansk skatteborger ikke selv er i stand til at bestemme, om han vil købe dansk ost eller ikke vil købe det — det er der andre, der bestemmer for ham. Hvis der i enkelte situationer fra Amerikas side rejses krav til de europæiske lande, må det undersøges, om disse krav er berettigede, og er de berettigede, må de efterkommes. Men jeg synes, det er lige så rigtigt at pege på, at Europa også har krav at stille til Amerika, nemlig dette: ikke at lægge handelen, samhandelen og samarbejdet hindringer i vejen. Hvis Amerika på det handelspolitiske område ville følge den linie op, som det er slået ind på i sin udenrigspolitik og i sin militærpolitik, hvilket efter mit skøn kun kan blive et tidsspørgsmål, begynder det at lysne.

Men de erfaringer, vi har haft fra internationale konferencer, fra toldforhandlinger på Havana, i Anney og Torquay viser, at resultaterne ikke svarer til anstrengelserne og aldeles ikke til omkostningerne. Vi har gang på gang peget på, at der her kun er een